

ФАУСТ

Шарп Тина

Врати ми чежњу, врати ми снагу...
Фаусџ (из либрета)

Данијела Јовановић (Маргарета)
Дејан Максимовић (Фауст)

Шарл ГУНО (Charles-François Gounod)

ФАУСТ (Faust)

опера у четири чина (седам слика)

Либрето: **Жил Барбије** и **Мишел Каре**
према истоименом делу **Јохана Волфганга Гетеа**

Диригент: **Андреа СОЛИНАС**, к.г. (Италија)
Редитељ: **Александар НИКОЛИЋ**, к.г. (Београд)
Кореограф: **Александар ИЛИЋ**, к.г. (Београд)
Сценографи: **Саша СЕНКОВИЋ** и **Никола СЕНКОВИЋ**
Костимограф: **Сенка РАНОСАВЉЕВИЋ**
Хор припремила: **Весна КЕСИЋ КРСМАНОВИЋ**
Дизајнер светла: **Марко РАДАНОВИЋ**

Улоге

Фауст, *сѝари научник* **Дејан МАКСИМОВИЋ**, к.г. / **Стеван КАРАНАЦ**, к.г. /
Бранислав ЦВИЈИЋ

Марјаретѝа, *девојка* **Данијела ЈОВАНОВИЋ** / **Верица ПЕЈИЋ** /
Марија МИТИЋ ВАСИЋ / **Наташа ТАСИЋ КНЕЖЕВИЋ**

Мефистѝо, *ђаво ѝрерушен у ѝосѝодина* **Небојша БАБИЋ** / **Драгољуб БАЈИЋ**, к.г.

Валениѝин, *војник*, *Марјаретѝин браѝ*..... **Васа СТАЈКИЋ** / **Атила МОКУШ**, к.г. /
Бранислав СТАНКОВ

Ваѝнер, *сѝудениѝ* **Горан КРНЕТА**

Зибел, *младић заљубљен у Марјаретѝу* **Јелена КОНЧАР** / **Маја АНДРИЋ** /
Жељка ЗДЕЛАР, к.г.

Марѝа, *Марјаретѝина сусеѝка* **Марина ПАВЛОВИЋ БАРАЋ** / **Виолета СРЕЋКОВИЋ**

Тело: **Татјана Димовић** (балет)

Сеоске девојке, *жеѝѝеоци*, *војници*, *ѝрађанке*, *древне краљице* и *курѝѝизане*, *сукуби* и *инкуби*...

Учествују: Хор и Оркестар Опере, ансамбл Балета и статисти

Ансамбл Балета: Дејана Бајић, Јелена Дангузов, Настасја Иветић, Милица Јелић,
Верица Козарев Кларић, Јелена Марковић, Бојана Матић, Весна Огњанов, Сања Павић,
Јована Пауновић, Мина Радовић, Надежда Салак, Милана Самарџић, Марија Трифуновић,
Александар Бечварди, Алесандро Бонавита, Марко Иван, Тома Крижнар, Ђулио Милите,
Бојан Раднов, Никола Стаменовић, Зоран Трифуновић
Статисти: Владислав Шегуљев, Стефан Микан, Мирослав Стојиљковић

Концертмајстори: Владимир Ћуковић, Сергеј Шаповалов
Асистент редитеља: Катарина Матеовић Тасић
Корепетитори и оргуље: Данијела Ходоба Леш, Марина Рајновић Бабовић
Инспицијенти: Тања Цвијић, Сања Миланов
Суфлери: Александра Мајтан, Санела Митровић
Сарадник за француски језик: Јелена Букуров

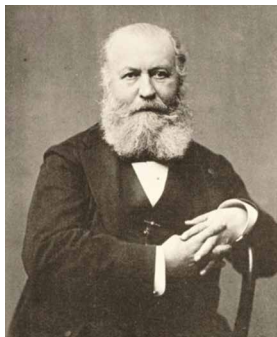
Превод текста за титл: Горјана Илић
Превод за титл обрадио и прилагодио: Иван Свирчевић

Репетитор Балета: Бранка Глигорић	Асистент кореографа: Мојца Мајцен
Сарадник костимографа: Душан Ћурковић	Асистент костимографа: Снежана Хорват
Вајарски радови: Иван Киш	Асистент сценографа: Нада Даниловац

Прво извођење: 19. марта 1859, *Théâtre-Lyrique*, Париз
Премијера: 2. новембра 2019, сцена „Јован Ћорђевић“, 19.00, СНП

Представа траје три сата и двадесет минута, са три паузе.

Декор, костими и остала сценска опрема израђени су у радионицама СНП-а.

Шарл ГУНО, француски композитор

(Париз, 17. VI 1818–Сен-Клу, код Париза, 18. X 1893).

Потекао је из уметничке породице (отац сликар, мајка пијанисткиња); рано је испољио љубав према музици. На Конзерваторијум у Паризу уписао се 1836. Учитељи су му били Ж. Ф. Алеви и Ф. Паер. Кантатом *Фернанг* 1839. осваја награду *Prix de Rome* и право на трогодишњи боравак у Италији. Време проведено у Риму користи за проучавање дела Палестрине, Белинија и Доницетија. После

повратка у домовину постаје оргуљаш и диригент црквеног хора *Société missions étrangères* и наставља са композиторским радом који је започео у Италији. Следећи реформаторску идеју Глука, одриче се конвенционалности и ствара нераскидиву везу између текста и музике, дајући музици не само улогу тумача сложених психолошких стања него и коментатора сценских збивања. Пуну афирмацију доживео је тек опером **Фаусџ** (1859), делом које се налази на средини између велике и комичне опере. Његов извор надахнућа је редовно љубав, чиста и несебична, па је то и у опери **Фаусџ**, писаној према истоименом Гетеовом делу. Последњих година живота потпуно се посветио компоновању црквене музике. Написао је 12 опера, 2 симфоније, 7 клавирских и већи број вокалних композиција, световних и црквених, као и 17 миса, ораторијума и реквијема. Важнија дела: опере *Фаусџ*, *Сафо*, *Краљица од Сабе*, *Ромео и Јулија*, *Крвава ојашница* (*None sang-lante*), *Силом лекар* (*Le Médecin malgré lui*), *Голубица*, *Заморин данак*; ораторијумске трилогије *Искушење* (*La Rédemption*), *Смрт и живо* (*Mors et vita*); ораторијум *Тобија* (*Tobie*); кантате *Фернанг* и *На граници* (*A la frontière*); *Te Deum* за два хора (10-огласно), 2 *Stabat mater* и др. Један је од првих лирика француске опере XIX века, односно први од њених значајнијих представника. У СНП-у је са успехом у више наврата извођен његов **Фаусџ**.

М. Хаднађев, *Енциклопедија СНП-а*

Опера **Фаусџ** је први пут изведена 19. III 1859. на сцени *Théâtre-Lyrique* у Паризу. Садржала је говорне дијалоге у прози. Иако је Берлиоз то дело похвалио, публика га је примила с резервом. Већ приликом наредног извођења, у Стразбуру априла 1860, говорни дијалози су замењени речитативима. Гуно је другом чину додао Валентинову арију *Avant de quitter ces lieux* за извођење у Лондону, а 1869. у париској Опери додат је балет у сцени *Валџурџјска ноћ*.

Из: *Музичка енциклопедија*

О Гуноовом *Фаусџу*

[...] Из оба дела Гетеове истоимене трагедије узета је само епизода о трагедији Маргарете. Сва филозофска места су избачена, мноштво споредних ликова, низ радњи које би одржале драматуршко јединство опере. Отуда бурна реакција коју је ова опера изазвала у Немачкој, због чега и није приказивана под именом *Фаусџ*, већ *Марјериџа*, да би се створила дистанца према генијалном Гетеовом делу. Тако скраћен садржај ограничава се на радњу која приказује како је стари доктор Фауст, у жудњи за срећом и радостима живота, уз помоћ ђавола, повратио младост, страсно заволео простодушну безазлену девојку Маргарету и оставио је као убицу свог детета. [...] У његовом *Фаусџу* не треба тражити Гетеову многоструку, дубоку и хармоничну мисао. Либретисти Мишел Каре и Жан Барбије, свели су Гетеовог *Фаусџа* на поетичну и узбудљиву Маргаретину епизоду: Маргарета као оваплоћење женствености, стављена је у центар драмског интереса, док је Фауст остао галантни љубавник, а Мефисто скептично-иронични резонер. Оваква француска верзија Гетеовог *Фаусџа* одговарала је претежно лирској природи композиторовог талента. У *Фаусџу* Гуно је створио оно што Французи зову *l'opera de demicars-tere*, неку средњу врсту између француске велике и комичне опере и приближио се Лилијевој, чисто француској концепцији опере. Његова музика је мање патетична од музике велике опере, озбиљнија од комичне опере, интимна, често фамилијарно-банална, али увек поетична. Његова мелодија је јасна, искристалисана, развијена под утицајем Вебера и Менделсона. Лирски предестиниран, Гуно се нарочито задржавао на сентименталним местима, где је његова сладуњава уметност налазила прилике за богата развијања. Врло је значајна улога коју је Гуно одиграо у развоју француске музике: он је француску музику поново довео до њених давно заборављених традиција. И не може се довољно подвући колико Гуноу дугују не само Бизе и Масне, него чак и Сезар Франк и Дипарк.

Недељко Грба, *Бисери ојерске ризнице*, Београд, 2010.

Небојша Бабић (Мефисто)

Андреа СОЛИНАС, диригент, к.г. из Италије (Andrea Francesco Solinas)

Рођен 1985. године. Студирао је на Одсеку за клавир, на Музичкој академији „Луиђи Канепа“ у Сасарију, где је дипломирао 2007. Након завршетка студија посветио се опери и оркестарском дириговању, а прва искуства стекао 2011. као пијаниста у оркестру „Giovanile Italiana“ из Сасарија (дир. Рикардо Мути), а касније је две сезоне (2012-2014) радио као уметнички директор мушког хора „Nugoto Amada“ из Нуора (Сардинија). Специјализирао студије клавира 2009.

на Музичкој академији у Пинеролу (проф. Пјетро Де Марија) и 2012. на Академији у Фијесолу (проф. Андреа Лукезини). Мастер студије клавира завршио 2010. у Сасарију, истовремено се усавршавајући у оркестарском дириговању. Мастер студије из оркестарског дириговања завршио 2016. на Конзерваторијуму у Милану. Био је ангажован као уметнички и музички директор (хор „Polifonica Santa Cecilia“ - Сасари, фестивал „Пучини“ - Торе дел Лаго), као водећи репетитор сарађивао са позориштима у Верони (2015), Месини (2016), Трсту (2019); био је и асистент диригента (Бруно Николи, Франческо Чампа, Ђанлука Марчано). Бави се педагошким радом. Са Опером СНП-а сарађивао у сезони 2018/19. на Росинијевој опери *Пейлеуија*, на Листовој опери *Сарданапало*. Дириговао је премијерним извођењем Вердијевог *Ријолеџа* (јун 2019).

Ремек-дело француске панораме

Гуно нас уводи у драму од прве стране партитуре: с једне стране имамо два огромна звучна записа у *fortissimo* који најављују суморне боје пакла, затим следе хроматске фразе у *pianissimo* без прецизног смера, готово се вртећи око себе, у сталном развоју, које нас носе до изненадних и високих тензија. У музичкој конструкцији, смењују се солистичке арије великих ширина и драматуршких дубина са сценама хора, тако да хор постаје једини протагониста; томе је заправо посвећена коначна апотеоза и закључак дела.

Гуно је подробно проучио Бахове корале и у овом делу израња његова страст ка овом композицијском жанру: слушалац ће моћи да чује религиозне делове у којима оргуље замењују хорске деонице, маршеве и војне химне, све савршено повезано са оним укусом француског мелодичног израза који ће *Фаустиа* учинити једним од најважнијих ремек-дела француске панораме, раме уз раме са операма као што су *Кармен* Ж. Бизеа и *Самсон и Далила* К. Сен-Санса.

Андреа Солинас
(прев. с италијанског Ј. Лагатор)

Јелена Кончар (Зибел)
Васа Стајкић (Валентин)

Садржај

I чин Ноћ је. Стари научник Фауст у својој соби, размишља о животу који је провео у потрази за науком. Очајан што није пронашао у тајну бесмртности, узима пехар с отровом, зазивајући паклене силе, како би отишао са овога света. Но, одлаже га, збуњен пролећном песмом девојака, која допире споља. Љубав и младост су неповратне, те разочаран у Бога, он зазива ђавола који се појављује (*Me voici!*), нудећи му богатство, славу и моћ. Он Фаустово оклевање разбија визијом лепе Маргарете, а њену љубав обећава Фаусту, али уз услов - да му овај после смрти препусти своју душу. Фауст пристаје и погодба је склопљена.

Призор градског славља. *La kermesse (Vin ou bière)*, напиту, певају Вагнер, војници, грађани и девојке. Валентин се спрема у бој (*Avant de quitter ces lieux*), забринут што оставља сестру па је поверава младом пријатељу Зибелу. Вагнер покушава да развесели друштво својом песмом. Мефисто се изненада појављује, прекида Вагнера, наздравља подругљиво и пева чувени рондо о златном телету, новцу и богатству којем се сви клањају (*Le veau d'or*). Читајући из длана, Вагнеру прориче скору смрт, а Зибела упозорава да не носи цвеће Маргарети, јер ће сваки цвет у његовој руци одмах увенути. Валентин, чувши да се спомиње име његове сестре, потеже мач, али га Мефисто ломи. Мефисто се од напада брани, Валентин узима мач за оштрицу и пружа га као крст и тек када и војници покажу балчаке мачева са знаком крста, Мефисто је приморан да се повуче. Веселе се наставља у ритму валцера (*Ainsi que la brise légère*). Фауст и Маргарета се сусрећу први пут...

II чин Маргаретин врт. Заљубљени Зибел покушава да за Маргарету направи букет цвећа, али сваки цвет вену у његовој руци. Тек светом водом успева да отклони Мефистову чаролију (*Faites-lui mes aveux*) и оставља цвеће за Маргарету. Лукави Мефисто зна шта ће боље привући Маргаретину пажњу... Фауст, опијен лепотом девојке, пева о својим искреним љубавним осећањима (*Salut! demeure chaste et pure*). Мефисто доноси кутију с накитом.

Стигавши пред кућу, Маргарета спази кутију с накитом, не одолева искушењу да га одмах испроба и пева баладу о краљу из Туле (*Il était un roi du Thullé*). Подлегла је чарима накита (*Ah! Je ris de me voir si belle*).

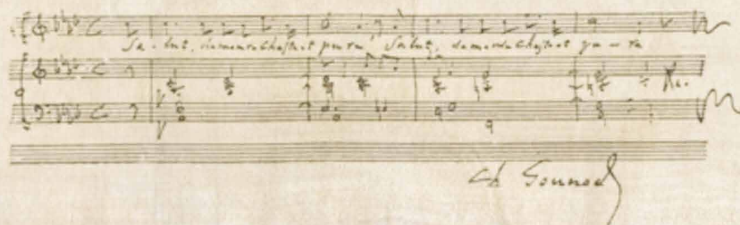
Наилази Марта, а пред њом се зачас нађу Фауст и Мефисто. Мефисто преузима бригу о Марти, јавља јој о погибији мужа на бојишту и одмах јој се удвара, док Фауст Маргарети изјављује љубав. Њиховој љубавној срећи више ништа не стоји на путу (*Il se fait tard!.. Adieu!*), а циничним смехом Мефисто прати Фаустов улазак у Маргаретину собу.

III чин Љубавни занос није остао без последица. Заведена и напуштена, очекујући дете, Маргарета размишља о Фаусту, иако од њега нема ни трага ни гласа (*Il ne revient pas*). Зибел покушава да је утеши (*Si le bonheur à sourire t'invite*).

Маргарета тражи утеху у цркви, а њеној молитви одговара скривени ђаво. Пред аветињским претњама, угледавши сатану, Маргарета клоне без свести.

Војници се враћају из успешног рата (*Oui, c'est plaisir, dans les familles*). Валентин среће Зибела и распитује се о сестри па, не добивши одговор, узнемирен узлази у кућу. Појављују се Фауст и Мефисто. Мефисто пева Маргарети подругљиву серенаду (*Vous qui faites l'endormie*), која измами Валентина са исуканим мачем. Желећи да освети обешчашћену сестру, Валентин улази у двобој са Фаустом, у којем одлуку доноси Мефистово уплитање, те Валентин пада смртно рањен. Пред окупљеним народом, он Маргарету тера од себе, окривљује је за блудницу и кривца и умире са речима проклетства (*Écoute-moi bien, Marguerite!*).

IV чин Валпургијска ноћ. Мефисто је довео Фауста у своје царство, нудећи му све сласти и задовољства које оно пружа. Фауста окружују заводљива демонска бића, стварајући френетичне баханалије и паклени вртлог. Чак и под Мефистовим чинима, Фауст не може да заборави Маргарету и када му се у даљини укаже њена визија, он наређује Мефисту да га одведе к њој. У тамници Маргарета очекује смрт због чедоморства, помућеног је разума и напуштена од свих. Уз Мефистову помоћ, Фауст долази у тамницу да би спасао Маргарету, али она одлучно одбија да бежи с њим. Сећа се првих дана њихове љубави, а онда се обраћа Богу. Мефистова моћ је савладана занесеном молитвом и Маргарета спремно одлази у смрт (*Anges purs, anges radieux*). Тако ће бити кажњена за почињене грехе, а хор анђела објављује њено спасење.

Александар НИКОЛИЋ, редитељ, к.г. (Београд)

Дипломирао позоришну и радио режију на Факултету драмских уметности у Београду (класа Иване Вујић). Студирао историју уметности, као и индустријски дизајн. Стручно се усавршавао у Италији, Немачкој, Грчкој. Од сезоне 2009/10. ангажован у Опери НП Београд као редитељ на одржавању и обнављању текућег репертоара. У сезони 2015/16. ангажован у *Royal Opera House Covent Garden* у Лондону као *director on duty* на опери *Травијата*.

Доцент је на Институту за уметничку игру у Београду (област Режија у опери и балету). Од 2016. држи интернационалне мастер класове у Израелу и Србији намењене оперским певачима. Добитник је највиших признања у уметности - Жамбоки фондације и Јерусалима „за изванредан допринос култури града Јерусалима“, 2018. Члан је уметничког удружења *JeNeJaArt* које се бави неговањем оперског стваралаштва. Одабрани пројекти: *Viva la mamma, Pyramus and Thisbe* (ИМБАЈ фондација и *Israely Center of Excellence*, Израел); *Шекспир: Сонети, Меланхолични снови грофа Саве Владиславића, La serva- padrona* (НП Београд); *Дон Ђовани, Viva la mamma* (НП Сарајево); *Крунисање Појеје* (Роси фест, НП Београд, Брок Вокал Лајпциг); *Чаробни бреј, Саблазан у долини Свејој Флоријана* (Културни дом Велење); *Дон Ђовани* (Комбанк дворана, Београд); *Кармина бурана* (Центар „Сава“, Београд); *Слеји миш* (ИМБАЈ и *Modell Hal Gerard Bachar*, Јерусалим и Тел Авив *Museum of Art Hall*); *Kazališni običaji i neuobičajenosti* (ХНК Ријека); Режирао у Мадленијануму, у Ријеци, у СКЦ Београд; *Риолејто* (СНП, Нови Сад). Током боравка у Бостону (*Plimpton Shattuck Black Box teatar*), 2019. урадио је три пројекта *Дон Ђовани, Hagar & Išmael* и *Сем и Рема*.

Студија о људском злу

Разговор са режисером Александром Николићем

Која је тема Вашег Фаусџа, на шта сте се фокусирали?

Овај наш Фаусџ је једна студија о злу и на неки начин представља заокружење мог десетогодишњег истраживања о људском злу, о питањима који су то природни или стечени предуслови људске врсте да будемо зли. У том смислу, Гуноов Фаусџ, а не Гетеов, био је сјајан полигон да истражимо ову тему. Гуноов Фаусџ се бави питањем кривице, односно гриже савести.

Да ли измештате време и место дешавања Фаусџа у односу на Гуноа и његове либретисте?

Наш Фаусџ је постављен у период Наполеонових ратова, у епоху коју је осликавала специфична политичка ситуација која је Гетеу била блиска. У том наслеђеном свету живи Гуно и чини ми се

да је та епоха гледаоцу много ближа и јаснија него оригинални 16. век. На почетку 19. века имамо Немачку која је, након великих политичких превирања, довољно оснажена да постане независна и утицајна, а опет премала и недовољно јака да испуни своје велике амбиције. Притиснута је између великих сила, и њој се рађа здрав и поштен патриотизам који се под притиском војних пораза претвара у ниски, подли реваншистички национализам. Мислим да је тај контекст много занимљивији гледаоцу од бледе пасторале оригиналног либрета.

Како тумачите главне ликове?

Мефисто и Маргарета су само две метафоре, два различита система вредности, два различита пута, а Фауст мора да изабере до краја представе, након више од три сата унутрашње борбе, којем од та два света припада. А, та два света су као уље и вода, никада не могу да се помешају и никада се неће помешати. Фауст егзистира између та два животна пута. Мефисто заступа индивидуализам и то пре свега западни: свет без бриге савести, без одговорности. Али није то само свет задовољства, то је свет брзих и лаких решења, неразмишљања о будућности, неосвртања на прошлост, тренутак само овај у којем се живи, неразмишљања о другима, него себично бављење собом и својим тренутним потребама, један стихијски живот без плана и без перспективе, свет аболиране бриге савести. С друге стране се налази Маргаретин свет: све оно што је за нас везано за традиционалне вредности, породица, дом, пријатељство, верност, поштење, топлина, блискост, дубоко прожимање, емпатија, а то су вредности које често везујемо за Исток. То су вредности које на Истоку нису нестале под изразитим утицајем меркантилистичког Запада.

Да ли сте прилагодили драмску радњу нашем времену?

Ми, опера, нисмо статуа која бесконачно егзистира у времену и простору, нити смо партитура у времену која је трајала и пре нас, ми нисмо слика која постоји и пре и после сусрета са публиком. Ми смо театар, а он постоји за све нас, само сада и само овде док траје представа. Зато је *Фауст* идејно и тематски прилагођен нашој публици. Публика мора да плаче са нашим протагонистима, мора да се смеје са њима, морају да их дотакну ствари које их се тичу. Мислим да је то доба превирања за време Наполеонових ратова и у политичком и у смислу сваког lika понаособ, веома значајно јер гледаоцу говори много више о садашњем тренутку, о изазовима који свакодневица ставља пред нас.

Кореограф о раду на опери

Ретки су редитељи попут Николића који у својим поставкама отварају тако велики простор за кореографију и игру. Свакако да је Валпургијска ноћ неизоставна у опери *Фауст*, а овог пута идејно другачија. Николић је одстранио већ опробани *рецепт* Валпургијске ноћи **балет у опери**, или демонстрацију игре за публику, и потпуно интегрисао овај музички блок као надовезивање на претходне сцене. Валпургијску ноћ у нашој верзији отвара игра женског хора, на коју се надовезује женски балетски ансамбл. Тек нешто пред крај улази, у страстеном вртлогу игре, мушки балет. Није непознато да се у сарадњи Николић–Илић кореографија подједнако ангажује и са певачима и са играчима. То чини оперу живом, слике су брзе, прецизне, осавремењене и прочишћене идејом редитеља и кореографа.

Александар Илић

Данијела Јовановић (Маргарета) и део хора

Верица Пејић (Маргарета)

Марија Митић Васић (Маргарета)

Маја Андрић (Зибел)

Атила Мокуш (Валентин)

Виолета Срећковић (Марта)

Марина Павловић Бараћ (Марта)
Драгољуб Бајић (Мефисто)

Гуноов *Фаусџ* у СНП-у

- Прво извођење у Новом Саду: **9. XI 1921.**
Од оснивања Опере 1947.
- Прво извођење у СНП-у: **10. X 1953.**
- Премијера у СНП-у: **26. X 1971.**
- Премијера у СНП-у: **21. IV 1995.**

Opus magnum

Не зна се какве је тајне света открио историји позната личност Георг (Јохан) Фауст (око 1480-1540), али се зна ко је био: немачки лекар, астролог, алхемичар, али и мађионичар и пророк за ког се мислило да је у вези са ђаволом. Вероватно је томе допринео својим пустоловним животом и, по свој прилици, шарлатанским запањивањем савременика. Али значајније је што се народно предање о Фаусту развијало и бележило у времену након Гутенберговог открића штампарије. Легенда се књижевно уобличава 1587. г., када су се појавиле, на пример у Франкфурту „књига за народ“ - *Историја докџора Јохана Фаусџа*, али и обраде Георга Видмана, Николауса Пфицера и анонимног аутора („Добри хришћанин“). Истовремено су, на основу позоришне обраде Кристофера Марлоа и његове драме *Трајична историја докџора Фаусџа* (приказана 1594), настале многобројне драмске верзије и луткарске игре које су енглеске позоришне трупе изводиле у Немачкој. То је утицало на експанзију интересовања и књижевну продукцију: ремек-дело *Фаусџ* Ј. В. Гетеа (*Goethe, Johann Wolfgang von*; на I и II делу трагедије је радио више од 40 година, с прекидима; I део, у облику у којем га данас знамо, објављен је 1808, а II део након његове смрти, 1832), роман М. Клингера *Фаусџов живот, дела и њуџ у њакао*, драма К. Д. Грабеа *Дон Хуан и Фаусџ*, романтичар Н. Ленау дао је своју обраду. Фаустом су били инспирисани страсни Гетеови поштоваоци Х. Хајне и К. Г. Јунг (познат по мисли да није Гете створио Фауста, него Фауст Гетеа), велики руски књижевници Пушкин, Тургенев, те Пол Валери у епско-драмским фрагментима *Мој Фаусџ*, Т. Ман у роману *Докџор Фаусџус*, а фаустовских мотива има и у делима Булгакова. У домену утицаја на остале уметничке форме, незаобилазне су музичке обраде, међу којима су најпознатије Берлиозова драмска легенда *Фаусџово њроклеџџтво*, Вагнерова *Симфонијска уверџира*, Листова грандиозна *Симфонија* и Гуноова опера *Фаусџ*; у балетима, од којих је познат *Фаусџ* Ж. Пероа (Милано, 1848); у сликарству: Рембрант, Делаacroa (литографије, 1828). Фауст у филмској уметности: неми филм (Ф. Мурау, 1929); адаптација Марлоовог комада (Р. Бартон, 1967); у слободној интерпретацији мотива (А. Сокуров, 2011, освојио Златног лава у Кану), филмска продукција Гуноове опере лондонске Краљевске Опере (Д. Меквикар), *The Last Faust*, према Гетеовом делу (Ф. Хам, 2019). Више од пет стотина година ово зачаравајуће име Фауст један је од стубова у светској књижевности и *axis mundi* у универзуму уметности. За путовање по том свету потребан је само добар бедекер са уцртаним координатама које ће открити витални додатак фаустовској митологији – лепоту Гуноове опере *Фаусџ*.

И. И. К.

Дејан Максимовић (Фауст)
Марина Павловић Бараћ (Марта) и хор

Јелена Кончар (Зибел), Горан Крнета (Вагнер) и део хора

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

НОВИ САД

Позоришни трг 1, 21101 Нови Сад
Телефон: 021/ 6621 411 (централа)

За издавача / ЗОРАН ЋЕРИЋ, управник
Уј Опера / АЛЕКСАНДАР СТАНКОВ, директор

Уредник / ИВАНА ИЛИЋ КИШ
Фотографије / АЛЕКСАНДАР РАМАДАНОВИЋ
Насловна страна, фото / ДЕЈАН ВЕЛИЧКОВИЋ
Насловна страна, обликовање / ДЕЈАН ЛАНГ
Технички уредник / АНА РАДУЛОВИЋ
Компјутерски слог / ЉИЉАНА БИЛБИЈА

Штампа / ЕПОХА д.о.о., Пожега
Тираж 500

159. сезона 2019/2020.

www.snp.org.rs